

Csak én várok, az igahúzó barom,
vérvirágok nyílnak körbe a havon.
A dögkút telve, mészárszéknél ültél,
ránk nehezült a megsüketült tél.

Combomba égtek mind az ostornyomok,
előttem halók lázárlelke zokog.
Miféle törvény és mikor ítelt el?
Öledbe rogyok fáradt, gyenge térddel.

Karodon fénylő üszőnyálam folyik,
hozzám jutottál - egészen csontomig.
Farkaszemet is úgy nézek már veled,
hogyan bennem láthass krátermélységeket.

Ölhettél volna, míg nyakamat fogtad,
hó-homlokomon tűzbillogod forrad.